

7.10.62 י"ב

אינה מתכנתת לשים להן קץ? בימים אלה הגיע לידנו עלון הנושא את הכותרת השמית "מפלגת פועלי ארץ-ישראל", אל, סניף שדרות". הוא יצא עוד בימי החירות. הוא כתוב בצורת מכתב גלוי לאחד העסקנים המקומיים, שהוזכר באותם הימים בדו"ח העולם הזה על עיירה זו. אחד מפרחי הכרוז:

"אתה חוסר לעתון העולם הזה שקרים ועלילות וחצאי-אמת, גם כאשר אתה יודע היטב שעתון מולוכך זה מגיע לידי שונאי ישראל היושבים במצריים וביתר ארצות ערב. אולי נחמת, ובוודאי נהנית, מקולי קהירי, שהקריא את דבריך כפי שנכתבו ב"עיתון מטונף זה".

קשה לתאר כי היועץ המשפטי לממשלה יגיש משפט נגד מפלגת פועלי ארץ-ישראל על כרוז זה.

ורק דרך אגב נזכיר: אם כך מדוברת מפלגה כשהיא במיעוט, ועוד אין בידיה שלטון טוטאליטארי — איך מדבר אם תגיע אייפסו שלטון מוחלט?

★ ★ ★

השבוע נשאלו כמה וכמה מחברי ה"מערכת על-ידי ידידיהם: "לכל הרוחות, איך אתם מגלים את האינטווסים המעניינים האלה בכל רחבי הארץ?"

יוסף

כחונתם היתה ל- דליה לוגאסי, הצעיר מה מבא-רשבע, ש" צלילותיה המרתקות פורסמו בגליון ה" אחרון. אופייה ה" אכסוטי של נערה זו עשה, כנראה, רו" שם עז על קוראים רבים של העיתון.

התשובה לשאלה היא: הקוראים שלנו דואגים לכך בעצמם. היה זה קורא נאמן מבאר-רשבע שכתב לנו מכתב, היפנה את תשומת-לבנו לדליה, וסיפר לנו, במכתבו, חלק מן הסיפור.

אולי יש גם בסביבתך אנשים מעניינים? אולי אתה מכיר את הצעירה הצריכה להיות "נערת החודש" הבאה של העולם הזה? אם כן, כתוב לנו, ספר לנו קצת עליה. אולי יביא הדבר לפירסום סיפור מרתק כמו סיפוריה של דליה.

★ ★ ★

מאמרי על "הפאשיסט המצוי" בשבוע שעבר צורר כמה תגובות תמוהות למדי. קוראים אחדים, המסחגים את עצמם כשונאי-ארעבים מושבעים, כועסים על כי טענתי כי הפאשיסט המצוי הוא תמיד נחות, מכר ער ובלתי-מושך.

כך, למשל, כותב גד אלמוג מירושלים: "... אתה יוצא מתוך ההנחה שהפאשיסט המצוי בישראל, ובעולם כולו, הנו טיפוס נחות, מכוער ומצומק, החש בצורך פסיכו-לוגי למצוא מישהו נחות ממנו. מבלי להיכנס לזיהוכו על כך, אציין רק כי העם הגרמני, אשר באופיו נשאר ברובו פאשיסט טי עז עצם היום הזה, ודאי שאינו מורכב רק מננסים ומבעלי-מום. אנשים כהידרית, קלנטברוור, גרינג (למרות משמגו) ואפילו אייכמן, היו ללא ספק פאשיסטים, אך גם ללא ספק יפיתורא".

טעותו של הקורא אלמוג היא, שאינו מבחין בין הפאשיסטים האמיתיים — מיסד די המפלגה והוגי-הדעות שלה — לבין הפקידים המבצעיים, הביצועיסטים, שיכלו לשרת כל מיסטר טוטאליטארי. במאמרי "מדוע חייך אייכמן" (העולם הזה 1309) ניסיתי להסביר את ההבדל היסודי בין שני הטיפוסים.

מן הידועות היא, כי הצמרת הנאצית האמיתית היתה אוסף של גרוטאות אנושיות. היטלר היה מופרע ומכוער, גבלס היה בעל מום קשה (צליליה כתוצאה ממה"ת לילדות), גרינג היה נארקומאן (והונכס לפחות פעם אחת לבית-חולים לחולי-רוח), שטרייכר היה פטיכופאת ומנחן מבחינה גופנית, ריהם היה הנומסכסואלי, הימלר היה מכוער ביותר. הנאצי החשוב היחיד שלא היה מנחן או מכוער, גריגור שטראסר, פרש ברגע האחרון וחולס.

בשעתו נפוצה בגרמניה הכדיחה הבאה: "איך ניראה הגבר הארי שהור-הגנע? הוא בלונדי כמו היטלר, תמיד כמו גרינג ויפה תואר כמו גבלס".

מדוע משכה חבורה כזאת טיפוסים כמו הידריך ואייכמן, שהיו שייכים לסוג אחר? הפאשיזם הוא כמו עבריינות-צעירה — הוא מושך אליו טיפוסים מופרעים ממש"פחות הרוסות, או בני אבות עריצים. מדוע העם הגרמני, שאינו עם של נני

ובכן, חוק לשון-הרע לא מת. כך הב" טיח שר-המשפטים, דוב יוסף, בראיון שנתן השבוע. מדבריו אנהנו למדים גם מה יהיה קרה-המיתקפה בעוד כמה שבועות, כאשר יובא שוב לכנסת.

בהצעת-החוק "חלו שינויים". אילו שינויים? בהצעה הקודמת, היו כמה מן הסעיפים כליכך צורמים, כליכך מבעיתים, עד שמש" כו אל עצמם את מרבית ההתקפה. תוקפי ההצעה, בארץ ובעולם, שילחו את מיטב חיצייהם בסעיפים אלה.

את אותם הסעיפים מתכנתת הממשלה למחוק הפעם — כדי להציג את הנוטר כדוגמה של תחיקה ליברלית, מתקדמת.

כך, למשל, יחתרו מנסחי-החוק על ה" סעיף שיאפשר לבית-המשפט לסגור עתון שחוייב פעמיים בהוצאת-דיבה. כפי שאומר דוב יוסף בצדק (הארץ, 18.10.62) — אין כל צורך בסעיף כזה. כי "חוק אחר כבר מאפשר לשר-הפנים לסגור עתונים. וגם אם יטיל השופט קנס של עשרות אלפי לירות על עתון — האין זו סגירת עתון?"

כאן מגיח דוב יוסף, בכנות וביושר האופייניים לו, את האצבע על נקודת-התורפה: די בחוק המחסל מראש כל אפשרות של הגנה יעילה, ושיביא להרשעת ה" עתון בכל משפט. סגירת העתונים החופשיים תבוא או ממילא. חופש העתונות יפול מן העץ כפרי רקוב.

על כן, לקראת המערכה הקרובה, כדאי להזכיר כמה מן הטענות שהשמענו נגד ה" הצעה הקודמת, ושלפי כל הסימנים יישארו בתוקפן במידה שדה כלפי ההצעה החדשה:

- ההצעה קבעה כי פירסום יהיה בגדר לשון-הרע גם כשהוא אמת, אלא אם "הפירסום לא חרג מתחום הדרוש לטובת אותו עניין ציבורי".

גם אם הוכח כי הפירסום היה אמת וכי לא חרג מתחום הדרוש כנ"ל, יורשע הנאשם אם לא יוכל להוכיח כי ההוכחות היו בידיו לפני הפירסום. כלומר: הוא ילך למאסר אם לא יגלה את מקור-האינ"פורמציה.

● לפי ההצעה, גם המודיע ילך ל" בית-הסוהר, יחד עם העורך, המנהלים, ה" כתבים, ופועלי הדפוס.

● בהטילו אחריות פלילית על הפוע"ל, הוא מאפשר צנוורה של איגוד ה" פועלים על העתון.

● כל המשפטים על לשון-הרע יהיו סודיים, כך שאין לציבור ביקורת עליהם, וכל שופט יוכל לעשות כטוב בעיניו. למאשם אין מה להפסיד — אפילו יוכח במשפט כי הפירסום היה נכון בכל פרי"טיו, ואף לא מיצה את תומרת הדברים, איש לא ידע על כך. אם נאשם אדם שהוא אויב השלטון, ובמשפט נתגלה חומר מר"שע על אנשי המישכר — לא יובא הדבר לידעת הציבור.

● איראפשר יהיה לחקור את המאשם על אופיו, עברו ומעשיו — אפילו במשפט הסודי. השופט חייב להפסיק כל חקירה כזאת.

● החוק גותן אפשרות למדינה לחסל את כל מבקריה — אך הוא מונע בעד אדם פרטי מלהגיש משפט על הוצאת לשון-הרע נגד מקורבי השלטון. רק היועץ ה" משפטי יוכל לתבוע — והוא יכול לתבוע לדין כראות-עיניו את מי שהוא רוצה ולא לתבוע לדין את מי שאינו רוצה.

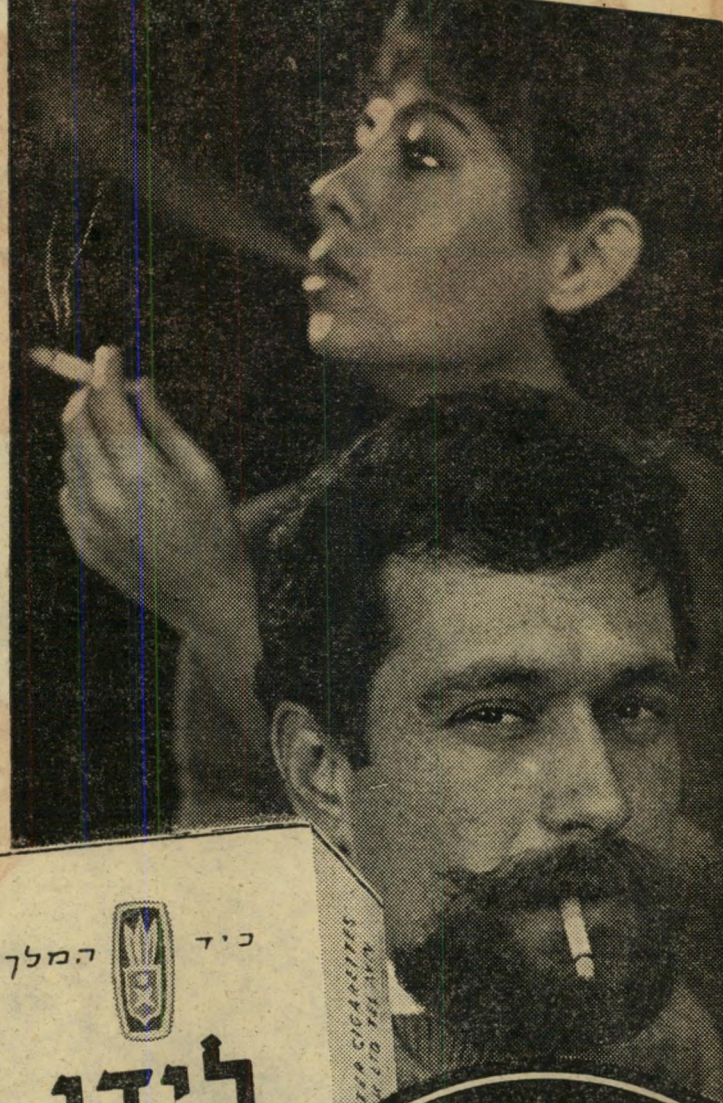
● כל השמצה מטעם השלטון, על-ידי ראשי המישטר ופקידיו — תישאר מחוסנת מפני כל תביעה.

קיצורו של דבר — לפי הצעת-החוק כמ" עט ושוב אין כל אפשרות לעתון להגן על עצמו מפני תביעה כזאת. העתון נכנס לזירת ההתאבקות המשפטית כשידיו קש"רות מאחורי גבו ורגליו כבולות בשרשרת — ואילו היועץ המשפטי נכנס לזירה כי שהוא חופשי מכל הכללים, ובידיו אלה של עופרת. בתנאים כאלה, באמת אין כל צורך בסעיף מפורש שיאפשר סגירת-העתון. הצעה כזאת תובא מחדש בפני הכנסת. הממשלה ננסה לקבל צליה מראש תעודת-הכשר מטעם עורכי היוםונים, המשועבדים לה במישרין או בעקיפין, כדי לטעון בפני הכנסת כאילו "העתונות" מסכימה להצעה. מאחר שלדברי דוברי השלטון עצמם מכחן החוק כליכולו נגד שבועון מסויים, יהיה נדמה להם שאין להם מה להפסיד. כך אנהנו מתקרבים, כנראה, למערכה חדשה בין כוחות-האור וכוחות-החושך. ל" כל ידידינו — בארץ, ובעיקר בחוץ-לארץ — אנו יכולים להגיד רק: היכון לקרב.

★ ★ ★

מי הם המשמיצים האמיתיים? מהו סוג ההשמצות אשר הצעת חוק לשון-הרע

היא שונה. היא מיוחדת במינה

היא... "BLENDED"

תוצרת דובק - ערבות לטיב

פרסום רו יעקבסון

תועדון הטויסט

הראשון בישראל יפתח ביום 1 לנובמבר 1962

ב"אטום בר" קפה ומסעדה

רחוב בן-יהודה 171, תל-אביב פרטים והרשמה ב"אטום בר"

בכל יום בין השעות 5-8 אחה"צ

הבא 2 תמונות. מספר המקומות מוגבל.

